

Rivalda- fényben

Vida Laura

Helma

Rivaldafényben
Írta: Vida Laura

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6424-64-8

Copyright © Rivaldafényben (2022.07.19)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

1. fejezet

- Ezt nem teheti velem – akadtam ki a főnökökre. Vagyis már csak a volt főnökökre. – Hiszen egy éve dolgozok már itt.

- Nem is szívesen teszem – szabadkozott. – De nincs több hely, és Sofia-nak most nagy szüksége van egy munkára.

Ja, munkára, mi? Inkább csak széttette a lábát, hogy biztos helye legyen itt.

- Remélem, jobban a hasznát veszi majd, mint nekem. Bár azt kétlem – hagytam magára, és hangosan becsapva magam mögött az ajtót távoztam.

Erre mindenki az irodában felém kapta a tekintetét. Rájuk mosolyogtam, és jeleztem, hogy semmi érdekes nem történt, majd egy szemforgató, mogorva arckifejezéssel a saját asztalomhoz mentem, hogy összepakoljam a holmim.

Sosem szerettem ezt a munkát, de szükségem volt rá. Ebből a pénzből tartottam el magam, és a dédelgetett álmomat próbáltam megvalósítani. Mindig is rendező akartam lenni, aki saját maga írja a forgatókönyvet.

Volt több ötletem is, amiket a szabadidőmben, este írogattam. De nehezebb volt befutni, mint hittem. Arra számítottam, hogy ideköltözöm Hollywood-ba, pár hónap alatt már munkába is állok, és egy híres filmet rendezek. De helyette szembe kellett néznem az első számláimmal, és afelnőtt lét stresszes dolgaival. Bár a szüleim többször hívtak, és felajánlották, hogy nem kell ezek miatt többet aggódnom, ha hazaköltözök, és beállok a családi biznisszbe. Viszont otthon, Dallasban sosem futottam volna be, mint rendező és forgatókönyv író.

- Hé – jött oda hozzám Gabby nyomában Owen-nel. – Mi történt?

- Kirúgott – jelentettem ki, miközben a cuccaimat dobáltam bele a dobozba. – Kirúgott, hogy helyettem felvehesse Sofiát.

- De miért helyetted? Sokkal jobb vagy itt... nagyjából mindenkinél.

- Megláttam őket a raktárban. Éppen tintapatronért mentem, mert kifogyott a nyomtatóból, és rájuk nyitottam. Gondolom nem tenne jót az imidzsének, ha ez kiderülne.

Mindketten meglepődve néztek rám.

- Legalább több időm lesz írni – legyintettem, mintha nem hatna meg a kirúgás, pedig nagyon izgultam, hogy mi lesz most velem. – És amúgy is utáltam ezt a helyet.

- Keresünk neked egy új munkahelyet – mondta Owen, és közben átölelt.

- És este megyünk a Westfieldbe – ölelt át Gabby is.
- Addig előttem az egész nap, hogy új melót nézzek.
- Hazavigyelek? – kérdezte Owen, mivel mindig ő cipelt munkába és el onnan.
- Nem kell köszi. Gyaloglok, vagy buszra szállok. Úgyse jöhetsz most el innen.

Elköszöntünk egymástól, és a dobozommal a kezemben, kiléptem a napsütésbe. Visszanéztem még utoljára az épületre, ahol egy évet húztam le a semmiért.

Ilyenkor nem volt forgalmas az utca, így nyugodtan tudtam sétálgatni. A busz pont elment, és nem volt kedvem várakozni, ezért a séta mellett döntöttem. Az egyik sarkon fordultam volna be, amikor hirtelen valaki nekem jött, és a kezemből kiütötte a dobozt. A földre esett, és a jelentős tartalma kiborult.

A sietős alak pedig csak ment tovább.

- Ohh, hogyne, majd én összeszedem – kezdtem el szitkozódni hangosan, hogy az idegen is meghallja. Káromkodtam is mellé, amire idegesen visszafordult.
- Mi van? – kérdezte, és fölém magasodott, mivel én a földön szedegettem össze a kiborult dolgaim. – Valami problémád van?

- Oh, igen, van egy pár. Köztük te vagy a legnagyobb – álltam fel, miután mindent sikerült összeszednem. Ezek után néztem csak végig rajta, és jöttem rá, hogy mennyire jól néz ki. Sötét barna haj, és kék szemek. Enyhe borosta, ami férfiasabbá tette. Az összképet csak az ideges arca tette tönkre.

- Én? Mert nem csináltam veled közös képet? El kell, hogy szomorítsalak, de senkivel se csinállok képet.

Furcsán néztem rá, mert nem tudtam miről beszél. Kép? Mégis minek nekem kép vele? Jó, elismerem jól nézett ki, de attól még nem kell nekem kép.

- Nekem jöttél, és ez kiborult. Te meg annyit se vagy képes mondani, hogy bocs, de sietek – világosítottam fel. – Vagy akár segíteni összeszedni.

- Én szedjem össze?

- Mivel miattad borult ki.

- Ahjj, jönnek – rántott be a mellettünk lévő bejárati ajtó takarásába. Megint kiesett a kezemből a doboz, de most szerencsére a talpára, így benne maradt a tartalma. Nekidöntött a falnak, és megtámaszkodott a fejem mellett.

Rápillantottam a kezére. Az erei kidagadtak, ahogy megfeszítette. Gyorsan elvettem róla a tekintetemet, és a dobozomra fordítottam, ami a járda közepén

hevert. Pár másodperccel később kilesett. – Oké, elmentek a másik irányba – nézett a szemembe.

- Á, értem. Híres vagy. Legalább már tudom, hogy miért voltál az előbb ekkora seggfej – löktem el magamtól. Felkaptam a földről a dobozt, és gyorsan elsiettem.

Sosem bírtam az ilyen embereket, akik valamiért híresek lettek, és azt hitték, ettől már többek az *átlag*embereknél. Sőt ezek között voltak olyanok, akiknek csak a szüleik voltak híresek, és ezért lettek ők is. Ők voltak a legrosszabbak. Valamiért ő - akit közben magamban elneveztem Mr. Seggfejnek - olyannak tűnt.

2. fejezet

Egész nap új munka után kutattam, és több helyre el is küldtem az önéletrajzomat, de nem jött sehonnan visszajelzés. Mikor a telefonom csörgött, akkor vettem csak észre, hogy este nyolc van.

- Szia Gabby – köszöntem, miután felvettem.

- Hol vagy? – vont kérdőre. – Azt beszéltük, este a Westfield előtt találkozunk.

- Tudom, csak elszaladt az idő – csaptam le a laptopom tetejét, és a szekrényem felé indultam. – De már mindjárt ott leszek.

- Most keresel mégcsak ruhát, mi?

- Túl jól ismersz. Na de sietek, szia – nyomtam ki.

Az első kezembe akadó ruhát vettem fel. Nem volt időm most válogatni. Percek alatt készen is lettem, és siettem le a lépcsőházban. Szembe jött velem a főbérőm.

- Olivia – állított meg. Nem tudtam sunyiban elosonni előle.

A főbérőm, Heidi a hatvanas éveiben járt. Sok fiatal bérelt ebben az épületben lakást, és ő szívesen hallgatott bele az életükbe. Nyugdíjba vonult, így már nem is volt több dolga a ház rendbetartásán kívül.

- Tudod, itt mindig időben fizették a lakbért – kezdett bele, és már tudtam, mire akar kilyukadni. – Nem szeretem, ha valaki elmarad vele. És te már a múlt havival is tartozol.

- Igen, tudom – sóhajtottam. – Próbálom összeszedni. De pont ma rúgtak ki, így új munka után kell néznem.

- Bármennyire is téged bírlak a legjobban, mivel nem hozol ide sok embert, és nem hangoskodszt, attól még nem hunyhatok szemet a lakbér felett. Adok egy hetet.

- Egy hetet? – ámultam el. – De addig lehet még munkát se találok.

- Akkor siess. Nem akarom mástól elvenni a lehetőséget, hogy Hollywoodban éljen.

Valahonnan elő kellett kerítenem neki pénzt, és munkát is találnom. Mert ha nem sikerül, akkor az az jelenti, feladtam. Mert ahhoz, hogy ne legyek hajléktalan, vissza kell költöznöm Dallasba. És a szüleimnek akkor igaza lesz abban, hogy nem tudok saját magam megélni egyedül.

- Hát itt vagy végre – vett észre Gabby. Siettem idefele, de a bejáratnál még a biztonsági őrnek elő kellett keresnem a személyimet. Nem hitte el, hogy 21 vagyok. Aztán utána meg nem tudott számolni, és el akart küldeni. El kellett neki magyaráznom részletesen, mert valamit félreszámolt. Végül beengedett, de elment vele 5 perc, és így még többet késtem. – Rendeltem neked – tolt felém egy koktélt.

- Köszönöm – ittam bele, és felültem mellé a bárszékre. – Owen hol van?

- Találkozott valami régi ismerőssel, és elmentek táncolni. Már egy jó ideje egyedül ülök, és félek attól a sráctól – biccentett a pult másik végébe.

Ott ült egy pasi, és folyamatosan Gabby-t figyelte. Nem is próbálta palástolni. Majd amikor feltűnt neki, hogy mi is figyeljük, kacsintott egyet, és visszafordult a mellette ülő lány felé, aki csak beszélt és beszélt.

- Ki az a srác? – tettem szóvá.

- Daniel. Múltkor itt futottunk össze, és haza is mentem vele, de számomra csak egy egyéjszakás volt. Reggel le is léptem, mielőtt felkelt volna.

- Hé, pedig helyes – néztem újra végig az említetten. – Jó srácnak néz ki, és úgy tűnik be is jössz neki.

- Ki jön be kinek? – jelent meg Owen mellette egy lánnyal. Gondolom ő lehet az a régi ismerős. – Ő itt Cheryl – mutatta be nekünk. – És képzel el Liv, pont megüresedett egy hely ott, ahol dolgozik.

Erre felkaptam a fejem, és kérdően néztem Cheryl-re.

- Igen – felelt Cheryl. – Vagyis nem megüresedett, inkább csak hirtelen lett. Az előbb láttam, ahogy a biztonsági őrt kiosztottad, így szerintem számodra lett kitalálva az a munka. És a külsőd is tökéletes hozzá.

- Az a munka, hogy be kell szólogatnom bunkó embereknek? Mert abban tökéletes vagyok – mosolyodtam el.

- Nem mondhatom el, de holnap el kéne jönnöd. Elküldöm a címet és az időpontot üzenetben, és akkor találkozhatsz a főnökömmel. Tutira oda lesz érted.

- Látod – szólalt meg Owen – mondtam, hogy találunk neked munkát.

- Ha felvesznek.

- Biztos felvesznek – jelentette ki Cheryl, és ha ő bízott benne, akkor nekem semmi okom nem volt az aggodalomra.

...

Másnap reggel Cheryl átküldte a címet, ahogy ígérte. Tízre kellett odaélnem, és szerencsére nem is volt messze. Egy lemezkiadó céghez vezetett a cím, és amikor beléptem, elámultam. Nagyon magasan volt a mennyezet, és nem volt fal, csak üvegablak. Egy lépcső vezetett fel, pont középen.

- Olivia – szólt Cheryl, és ezzel magára vonta a figyelmem. – Szép, mi? De nem itt fogsz dolgozni.

- Mi? – lepődtem meg, de nem válaszolt, hanem elindult. Intett, hogy kövessem.

Bekanyarodtunk egy folyosón, és a legelső ajtón bekopogott. Meg se várva a választ benyitott.

- Ashton – szólalt meg. Az asztalnál ülő férfi éppen írogatott valamit egy mappába az asztalnál. Abbahagyta, és felnézett ránk. – Hoztam neked valakit – folytatta Cheryl. – Ő itt Olivia, és tökéletes az állásra.

- Milyen állásra? – állt fel. Nem volt olyan magas, mint általában a férfiak. Csak egy picit lehetett magasabb nálam, pedig én az alacsony lányok közé tartoztam. Húszas éveiben járhatott, és ahogy egyedül ült ebben a nagy irodában, úgy tűnt, sokra vitte már ilyen fiatalon. – Ja, arra az állásra – jött rá, és rám pillantott. Végig nézett rajtam lassan. – Külsőre jónak tűnik.

Kicsit kínosan éreztem magam. Úgy beszéltek rólam, mintha nem lennék itt. És ahogy a külsőmet vizslatta, mintha minden titkomat meg akarná fejteni.

- És ne tudd meg, hogy elrendezte a biztonsági őrt – mondta Cheryl. – Jól oda tud vágni mindenkinek.

- Szóval nagy a szája. Ez jó. És mennyire vagy meggyőző? – intézte felém az első kérdését.

- Hát... - gondolkodtam el. – A szüleim egy éve minden nap felhívnak, és elmondják, hogy itt nem fogom vinni semmire, inkább költözzek haza. Még most is itt vagyok.

Elmosolyodott. Tetszett neki a válaszom.

- És mennyire tudod megvédeni magad? Mármint ha verekedésre kerülne sor.

Kicsit kezdtem kételkedni abban, hogy tényleg akarom-e ezt a munkát.

- Két bátytal nőttem fel, úgyhogy a verekedés mindennapi dolog volt nálam – feleltem magabiztosan.

- És mennyire tudsz hazudni, megjátszani valamit?

- Elég, Ashton – szólt közbe Cheryl. – Mondtam, hogy tökéletes. Nem kell több kérdés.

- Igen, tényleg úgy tűnik – nézett újra rám.

- És mi is lesz a munka? Mármint örülök, hogy túlestem az állásinterjún, de előtte tudni szeretném, hogy mit is fogok igazából csinálni.

Cheryl egy pillantást vetett Ashton-ra, mintha engedélyt kérne, hogy elmondhassa. Ashton bólintott, így Cheryl megszólalt.

- Te leszel James Hunter kamubarátnője.

3. fejezet

Lehet tudnom kellett volna arról, hogy ki is az a James Hunter, de csak kérdően néztem Cheryl-re és Ashton-ra.

- James Hunter – ismételte meg Ashton.

- Mondtam én, hogy ő a tökéletes jelölt az állásra – szólt közbe Cheryl.

- Nem tudom, ki az a James Hunter, de ahogy néztek rám, gondolom kéne tudnom – jegyeztem meg.

- Igen, kéne. De így még jobb, ha nem, mert nem vagy az egyik rajongója. Ami nem ad okot a többi rajongónak a reménykedésre – ült vissza a székébe Ashton. – Köszí, Cheryl. Ezt már megbeszélem Olivíával személyesen.

Cheryl bólintott, majd magunkra hagyott az irodában, ahonnan elképesztő látvány nyílt kifelé a városra.

- Ül csak le – mutatott Ashton az asztal másik oldalán lévő székre. Nem kell kétszer mondania, már le is vágódtam, mert fáj a lábam a sok sétától. – Elmondom, mi tartozik bele a munkakörödbe, de előtte alá kell írnod egy titoktartási szerződést. Erre csak azért van szükség, hogy biztosan ne áruld el senkinek, és titokban maradjon a kamu kapcsolat – elém tolt egy köteg papírt.

- Most – lepódtam meg.

- Igen – adott egy tollat is. – Ezt amúgy is meg kell tenned, ha esetleg nem fogadnád el az állást – magyarázta és a hangja átváltott komollyá.

Gyorsan végig futtattam a tekintetem a szövegen, és elolvastam nagyjából. Ashton nem sűrgetett, és ennek nagyon örültem. Addig ő is a saját munkájával foglalatzkodott.

- Oké, kész – tettem le a tollat, és visszaadtam neki a papírokat. – És akkor mit is kell csinálnom?

- Igazából nem lesz sok dolgod. Párszor meg kell jelenned az eseményeken, mint James barátnője, és képeket posztolni, hogy látszódjon, komolyan veszitek a kapcsolatokat. És melleleg ezeket imádják a rajongók.

- Mindenki ismerni fog? – ijedtem meg. Nem akartam fotósok hadába beleütközni az utcán, és menekülni előlük, mint tegnap Mr. Seggfej. Ez volt az az oldala a híres létnek, amit nem akartam. De közben jó esély is lehetett ez számomra, hogy befussak, mint rendező.

- Ez az árny oldala, de mellette luxus körülmények között élhetsz, megismerhetsz nagyon sok hírességet, és nagy összeget kapnál fizetésként.
- Luxus körülmények között élhetnék? – ragadtam meg a lényegét, hiszen közel álltam ahhoz, hogy otthontalan legyek.
- James-szel lagnál.
- Mi?
- Fontos a látszat. Meg kell mutatni a világnak, hogy komolyan gondoljátok. És nem lakhatsz egy putriban, ha James barátnője vagy.
- Annyira istenítétek ezt a srácot, hogy muszáj utánanéznem.
- Ő volt az évben a legtehetségesebb és leghelyesebb feltörekvő énekes a 30 év alattiak között. Ő a leggazdagabb a bandák frontemberei közül Hollywoodban, és szinte minden újság címlapján az ő arca szerepel – sorolta fel. Mintha egy összefoglalót olvastam volna. Már utána se kell néznom.
- Nem olvasok újságot.

Sóhajtott egyet, de közben elmosolyodott. Kihúzta a fiókját, és elővett belőle még egy köteg papírt.

- Gondold át, és holnapra gyere vissza a válasszal. Ha lenne bármi kérdésed, miután elolvastad ezeket, akkor itt a számom – csúsztatta be a papírok közé a névjegykártyáját. – De szerintem minden fontos le van benne írva – állt fel.

Én is úgy tettem, majd a kezembe adta a papírokat. Kinyitotta nekem az ajtót, és köszönés előtt még hozzátette.

- Remélem egyértelmű, hogy nem beszélhetsz róla senkinek. Fontos a titoktartás.

Egész úton hazafelé ezen rágódtam. Megjátszani valakivel egy kapcsolatot nem egyszerű, főleg az egész világ előtt. De ezzel kimászhatok az anyagi gondjaimból, és egy darabig úgy élhetek, mint egy hercegnő. Járhatnék a hírességek közé, ahol kapcsolatokat építhetnék ki, és esélyesebb lenne a rendezői állásom. Beszélhetnék nekik a forgatókönyvemről.

De feladnám a magánéletemet. Ország-világ ismerne, és már nem tudnék egy lépést megtenni nyugodtan.

Nyúltam már a telefonomért, hogy ezt megbeszéljem Owen-nel és Gabby-vel, de rájöttem, hogy aláírtam egy titoktartást. Nagyot sóhajtva visszacsúsztattam a hátsó zsebembe. Kerültem őket, amikor hívtak, pedig biztos tudni akarták, hogy

sikerült az állásinterjú. De nem biztos, hogy magamba tudtam volna tartani, ezért inkább kinyomtam minden hívásukat.

Este készítettem egy mellette és ellene listát. Jócskán hosszabb lett a mellette lista. Majd elkezdtem elolvasni a szerződést, és szépen lassan elaludtam felette.

Reggel telefoncsörgésre ébredtem. Cheryl hívott.

- Igen? – szóltam bele álmos hangon.

- Na, mi lesz? Elfogadtad az állást remélem. Mert ha igen, akkor most gyere ide, mert délután Ashton már nem lesz itt.

- Aha, oké – pattantam fel gyorsan. – Öt perc.

Volt az fél óra is, de nem én tehettem a város forgalmáról. A kezemben voltak a tegnap kapott papírok, és velük egyensúlyozva próbáltam belökni az ajtót. Sikerült is, de amint beértem valaki nekem jött jobbról, és a papírok szétszóródtak a földön.

- Hé – kiabáltam a nekem jövő után. Furcsa deja vu érzésem lett, de most a doboz helyett papírok voltak. – Azért segíthetnél, seggfej – motyogtam magam elé, de túl hangosra sikerült, mert visszafordult.

Felkapkodtam a földről a papírokat, csak egy maradt, amiért lehajolt, és felvette nekem.

- Jó újra látni – szólalt meg. – Követsz engem?

Kiegyenesedtem, és szembe találtam magam Mr. Seggfejjel.

- Inkább te engem – kaptam volna ki a kezéből a lapot, de elemelte, hogy ne érhessem el.

Belenézett a szerződésembe.

- Na – nyúltam újra érte, de megint elrántotta. – Nem olvashatsz bele mások dolgaiba.

- Ha itt fogsz dolgozni, akkor minden héten látjuk majd egymást. Lesz egy boldog napod a héten.

- Szerencsémre nem ebben az épületben fogok dolgozni, így nem kell elviselnem az arrogáns, nagyképű viselkedésedet – sikerült végre elvennem tőle a papírt.

- Általában nem is a viselkedésem miatt bírnak az emberek. Sokkal inkább a hangom és a tökéletes külsőm miatt.

Megforgattam a szemem, és hátat fordítottam neki, jelezve, hogy nem érdekel. Elindultam Cheryl felé, de közben megláttam a felém közeledő Ashton-t.

- Már meg is ismerkedtél James-szel? Akkor legalább siethetek, nehogy lekéssem a gépem Miami-ba.

- Mi? James-szel? De én nem is beszéltem senkivel? Vagyis csak azzal a... - hirtelen elhallgattam. Nagyon reméltem, hogy rosszul gondolom, és Mr. Seggfej nem James Hunter. De amikor megfordultam a hatalmas mosolyával kellett szembe nézmem.

4. fejezet

Reménykedtem, hogy csak álmodom, de hiába csipkedtem magam, nem ébredtem fel. Még a kezemet is megnéztem, hogy öt ujjam van-e.

- Ez nem lehet – sóhajtottam fel. Utána kellett volna néznie James Hunter-nek mielőtt aláírom a szerződést. Tegnap este akartam is, de elaludtam, és reggel már nagy sietésben voltam. – Túl késő visszamondani az állást?

- Aláírtad? – kérdezte Ashton, amire egy bólintással válaszoltam. – Akkor igen. Mostantól hivatalosan is James Hunter barátnője lettél.

- Mi? – szólalt meg mögülem James. – A barátnőm? Beszélhetnénk négy szemköt, Ashton?

- Sietek, úgyhogy gyors legyél – indultak meg Ashton irodai szobájába. – Addig várj itt, Olivia.

Eszembe sem volt nyugodtan a seggemen ülni, miközben egyértelműen rólam beszélhettek. Miután becsukták az ajtót utánuk mentem, és megálltam a folyosón. Minden szót tisztán hallottam.

- Nem lehet, hogy pont ő rá esett a választásokat. 210 ezer ember közül pont őt kellett? Konkrétan ő az egyetlen, aki utál.

- Nem ez a legjobb benne, James? Nem a zaklatód, és nem fog beléd szeretni.

- Még egy örült rajongónak is jobban örültem volna. Minden beszélgetésünk veszekedésből állna. Így mégis hogy hinnék el az emberek, hogy szeretjük egymást?

- Legalább nem fogok tőled képet kérni – zavartam meg őket.

Mindketten meglepetten felém fordultak.

Ashton próbálta visszafojtani a nevetését, nem sok sikerrel, mert James is észrevette. Mérgesen ránézett, majd vissza rám. Én is a szemébe bámultam. Néma csatát vívtunk egymással. *Ki fordul el előbb?*

- Oké – törte meg Ashton a szemkontaktust. James elfordította rólam a tekintetét, és ezt győzelemnek tudtam be. – Beszéljük meg a részleteket. Gyorsan – nézett az órájára. Leült a székébe, és várta, hogy mi is ugyanígy tegyünk. De a bökkenő az volt, hogy csak egy szék volt Ashtoné kivételével. James biccentett, hogy üljek le a székbe. De csak megráztam a fejem, és a helyemen maradtam. – Borzalmasak vagytok – állt fel Ashton is, és így kezdett bele a mondandójába.

Az irodájába töltöttünk fél órát. Meghallgattuk a részleteket, amiket fontosnak talált elmondani, de ezek mind bent voltak a szerződésben. Fél évig kellett megjátszanom a kapcsolatot, és szükség esetén bármikor meghosszabbíthatták. De max két évig. Ha bármilyen módon fel akarnám bontani a szerződést, akkor a kétszeresét kell visszafizetnem az egész összegnek. Kajára se volt pénzem, nemhogy erre. Ha James akarna kihátrálni az üzletből, akkor nekem adják az egész összeg felét elbocsátásként.

Megtiltották, hogy több napot szállodában, vagy másik házban töltsék. A szüleimet mehettem meglátogatni – nem mintha akartam volna – de ott sem lehettem huzamosabb ideig. A szerelmi életet teljesen megtiltották, nehogy valaki értesüljön a helyzetről, és kikerüljenek képek, ahol egy másik férfival csókolózom.

A szerelmi életem amúgy is romokban hevert, úgyhogy ez nem számított sokat. Amióta ideköltöztem nem volt időm a pasizásra. Mármint volt pár futó kalandom, flört a bárokban, de semmi több. Nem akartam elköteleződni. Az időmet inkább a forgatókönyvre fordítottam.

- Na, fel vagy véve? – kérdezte Cheryl, amint kivettem a lábam Ashton irodájából.

- Úgy tűnik – mosolyodtam el, mert ekkor jöttem csak rá, hogy van munkám, nem leszek hajléktalan, és nem kell hazakullognom végleg feladva az álmaim.

- És nem is olyan rossz, nem? – nézett James-re, aki még Ashton-nal beszélt valamit. – Mit meg nem tennék, hogy a kamu barátnője legyek. Ölelések, puszik, csókok a kamera előtt. Együtt lakni, és látni minden nap az erősen kidolgozott kockáit, ha póló nélkül lebzsel otthon.

- Várj, mi?

- Hat kockája van. Durva, mi?

- Nem arra gondoltam. Hanem a csókra?

Furcsán nézett rám.

- Azt akarjátok megjátszani, hogy együtt vagytok. Szerinted, ha nem történik köztetek semmi, még érintés se, akkor ki fog hinni nektek? Fogtok sok rendezvényre járni, és ott ez az alap. Az apróbetűs rész, ami nincs bent a szerződésben – magyarázta, mintha ez annyira egyértelmű lenne.

Valójában tényleg az volt, de ebbe még nem gondoltam bele.

- Segítsek pakolni? – ajánlotta fel Cheryl.

- Á, nem kell, köszi. Nincs sok cuccom. Hamar megleszek. De azt elmondhatnád, hogy hova költözök, mert azt egyáltalán nem tudom.

- Majd én elviszlek – szólalt meg egy már idegesítően tökéletesen mély hang. Ha nem James-ről lett volna szó, akkor már rég beleszerettem volna a hangjába.

– Nem tudják sokan, hogy hol lakom, és szeretném, ha ez így is maradna.

- Csak egy házad van? – tettettem meglepődöttséget. – Azt hittem az ilyen kaliberű hírességeknek legalább öt házuk van. Vagy inkább minden városban egy.

- Egy van itt Hollywoodban, és az egyetlen, amit látni fogsz.

- Áucs – tettem a szívemre a kezem. – Pedig azt terveztem, hogy én választok házat.

Cheryl eddig hallgatott minket, és próbálta eltakarni a szája sarkában megbúvó mosolyát.

- Ha így folytatjátok senki se fog hinni nektek.

- Holnap kezdek. Addig kihasználom, hogy nem kell szerelmesként viselkednem.

James megforgatta a szemét, majd elindult kifelé, és biccentett, hogy én is menjek. Másik ajtón mentünk ki, ami egy parkolóba vezetett. Egy piros Ferrari mellett állt meg.

- Így akarod kerülni a rajongókat? – néztem rá az autóra felhúzott szemöldökkel.

- Itt ez a kocsni olvad be a tömegbe – nyitotta ki az ajtót, és beszállt. Várt rám, de én nem terveztem mellé ülni. Félttem, hogy összekoszolnám, és azért megölne. Meg azzal ő irányíthatott volna.

Helyette inkább kísértáltam a parkolóból, és hazafelé vettem az irányt.

- Mi a fenét csinálsz? – szólt utánam.

- Hazamegyek. Összepakolni. Nem fogok ilyen rövid távra kocsiba ülni.

Nem vártam meg, mit felel. Mire hazaértem a ház előtt állt. Amint meglátott, kiszállt, és odajött hozzám.

- Nem érek rá egész nap – jelentette ki.

- Gondolom. A roksztárok elfoglaltak lehetnek – helyeztem a kulcsot a zárba. – De ha elmondanád a címet, akkor mehetnél a dolgozdra. Nem kell odajuttatnod.

- Ashton hívott egy költötetőt – hagyta figyelmen kívül az előbbi ajánlatomat. –
Fél óra múlva itt lesz.

5. fejezet

Pakolással és dobozolással töltöttem az elkövetkező harminc percemet. Kevés cuccom volt, így hamar végeztem. Nem voltak képek a falon, gyertyák vagy egyéb dolgok a polcokon. Csak a legfontosabbak. Ruhák, könyvek, konyhai eszközök, fürdőbe való cuccok, meg pár bútor. De a legtöbb a házhoz tartozott, és nem én vettem.

James közben elment, mert valami sürgős, halaszthatatlan dolga volt. Azt mondta, mire a költöztetők megérkeznek, addigra ő is. De ők már rég itt voltak, ki is ürítették a lakásom, és készen álltak az indulásra, James meg még sehol.

- Költözől? – jött be az épületbe Heidi, és meglepetten nézte a bútoraimmal megrakott furgont. – Még van egy heted. Nem várom el tőled, hogy elmenj. Ha annyira súlyos a helyzet, kapsz még egy hetet.

Elmosolyodtam Heidi kedvességén.

- Kaptam egy új munkát. Vele együtt egy házat is. Úgyhogy nem foglalom tovább mások elől a helyet. Itt a lakbér – adtam a kezébe egy borítékot. Abban volt a maradék félrerakott pénzem. Bíztam benne, hogy hamar kapok fizetést, mert jelenleg semmim nem volt. – Köszönöm, hogy annyira megértő voltál.

- Nem mehetsz el anélkül, hogy lenne egy búcsúzó estéd.

- Vagyis búcsúzó bulim?

- Hívd, aminek akarod. De itt szokás az ilyen.

Egy ilyen buli nem volt az elmúlt egy év alatt. Jó, lehet nem költözött el senki. De sokan költöztek be, úgyhogy tuti valakik mentek el úgy, hogy nem tudtam róla. Nem mintha részt vettem volna bármikor is a ház közösségében. Lefoglalt a munkám. azt se tudtam, hogy kik laknak itt, vagy hogy mi a nevük.

- Na, itt vagyok – szólalt meg mellőlünk James.

- Késtél – jelentettem ki szemrehányóan. – Már a költöztetők is mennének, de nem tudják, hova.

- És? Tudnak várni, nem? Inkább gyere. Vagy most is inkább gyalogolnál?

Vettem egy mély levegőt, hogy ne vágjak neki vissza semmit. Mert abból az lett volna, hogy ő is mond valamit, aztán újra én, és sose lett volna vége.

- Köszönöm, Heidi – fordultam vissza a főbérletűkhöz. – Akkor este visszajövök.

James nagyot sóhajtva kísétált.

- Már értem, miért mész el ilyen hamar. Miatta én is elköltöznék, ha fiatalabb lennék – nézett James távolodó alakjára. – Azok a régi szép idők. Tudod, én mindig szórakoztam a férfiakkal, és azt az egy személyt kerültem el messzire, aki a lelkitársam lett. Túl sok időbe telt, mire rájöttem, hogy ő az igazi. Így kevés időnk maradt, hogy együtt lehessünk. Na, mindegy. Nem akarlak fárasztani a történeteimmel. Inkább menj – húzott magához egy gyors ölelésre. – Ne várasd meg a lovagod. Estére várlak. Akár hozhatod őt is.

- Rendben – mosolyogtam rá. Nem akartam elhozni magammal, de erről Heidi nem tudhatott. Ma még nem voltunk együtt, és az ő eseményein kellett megjelennünk együtt, az enyémekekről nem írt a szerződés.

James már a kocsiban ült. A költöztetők már elmentek. Be kellett ülnöm James mellé, hiába esett nehezemre. Nagy levegőt vettem, és a kilincsért nyúltam.

- Beszállsz még ma, hercegnő? – kiabált ki James. – Vagy arra vársz, hogy úriembert játszak, és kinyissam neked az ajtót. Ha akarnám se tehetném, hiszen szerinted nem vagyok úriember.

A szememet megforgatva ültem be mellé. Elmosolyodott, majd végre elindultunk. Csendben tettük meg az utat. A jobb keze a váltón pihent, miközben a bal fogta a kormányt. Látszódtak az erei még a kézfején is. Ha egy férfinak kidagadtak az erei, az nekem az erőt szimbolizálta. Imádtam. De most Mr. Seggfejről volt szó, ezért elkaptam róla a tekintetemet, és kibámultam az ablakon.

- Mi az? – szólalt meg.

- Mi lenne?

- Sóhajtottál.

- Rájöttem, hogy a neved után kellett volna néznom, mielőtt elvállaltam volna a munkát.

- Ha utánam nézel, csak még jobban akartad volna – kanyarodott be egy hatalmas kapu elé.

Elővett egy kulcsot, megnyomott egy gombot, és már szabadon mehettünk be. Egy hosszú, fákkal körülvett, szűk úton mentünk végig, és egy hatalmas, parkszerű részre értünk. Leparkolt egy sárga Lamborghini és egy fekete Bugatti közé, majd kiszállt.

Én is ugyanígy tettem, és mikor kint körbenéztem, tényleg hercegnőnek éreztem magam, aki éppen a kastélyához érkezett. A családi házunkat mindig is imádtam, mivel nagyon nagy volt, de ez... Erre nem voltak szavak.

Fehér falai voltak, és ahol csak lehetett üveg pompázott. A legfelső szint terasszal volt körbevéve, amin üvegkorlát vezetett végig. Követtem James-t a lépcsőn felfelé, ahol egy medencéhez érkeztünk. Onnan mentünk be a házba egy hatalmas üvegajtón keresztül. Még mielőtt bementem volna, bepillantottam a medencébe, és átláttam az alján. Alatta volt egy komplett szoba.

- Egyedül laksz itt? – tettem szóvá, mert számomra ez elképzelhetetlen volt. A családommal egy ennél kisebb házban laktunk, és én azt is hatalmasnak éreztem. Öten nem telítettük meg.

- Most már nem – felelt, és elhúzta az üvegajtót.

- Nem vagy magányos itt?

- Tudod hányszor vagyok itthon? Max este. És akkor örülök a csendnek, amit a magány ad. De most már annak vége. Hála neked.

- Én sem repdesek az örömtől, hogy pont veled kell lennem. De ha emiatt maradhatok a városban, akkor megteszem. Egyébként miattam fognak békén hagyni a rajongóid. Örülöd kéne.

- Bemutassam vagy körbe tudsz járni? – hagyta figyelmen kívül az előbbi monológomat.

- Megoldom.